

Preljubi i izdaje - sa stilom

Gospođa Bruni-Sarkozy samo javno prakticira i progovara ono što se kod drugih Francuskinja podrazumijeva (i redovito čini) iza zatvorenih vrata. Carla je idealna Prva dama Francuske i reprezentativni primjerak njihovog poimanja ljubavi i morala

Bezbrojni sutoni uz mostove na Seini. Na jednoj strani velike čaše za vino, fini bordeaux, sir i smokve iz košarice za piknik, zgodna djevojka i još zgodniji frajer, preko puta dva starija para guše se u smijehu i *mousse au chocolat*, pokraj njih ekipa s faksa pjeva uz gitaru, a sve obrubljeno redovima bicikala i dimom cigareta... Naravno „prošarano“ pokojim Chanelovim, Diorovim, Rochasovim parfemom...

Ipak, romantičarke pazite, nije ovo sladunjavi tekst o ludoj pustolovini sa šarmantnim dugokosim francuzom na biciklu. Ne radi se niti o nekom lošem iskustvu ili želji za *happy endom* u Parizu. Baš suprotno. Zaključanog srca kao UN-ov promatrač, imam jedinstvenu priliku promatrati i oslušivati veze gospode, gospodični, pa i pokoje gospođe!

Prvo što odmah ugodno šokira je količina Olivier Martinez-tipova na kojima svakodnevno odmaram oči, kao i taj njihov specifični neustrašivi šarm... Od pogleda ravno u oči mimoilazeći se ulicom, do ruže bez razloga, komplimenta u prolazu... Francuzi to rade na jedan decentan, otmjen i tajanstven način, tako da se osjećate iskreno polaskane bez obaveze da uzvratite, osim sramežljivim smiješkom. Toliko samouvjerenosti bez imalo vulgarnosti. Dakle, nije da ne uživam u krajoliku. Tu treba dodati da, kada malo bolje pogledate Francuskinje, nije ni čudo odakle im takva ležerna hrabrost. Francuzi biraju u moru prekrasnih, vitkih i dotjeranih žena, dugih nogu i bujne kose, koje su u savršenoj mjeri jednako hladne, umilne i beskonačno fatalne. I doista ne pretjerujem.

Razvodnjavanje granica ljubavnih odnosa

Ali prije nego što se upustite u kušanje, zapamtite da je Francuska zemlja u kojoj je moderna koncepcija slobode dobrano sazrela i da je jedna od zanimljivih pojava te slobode posvemašnje razvodnjavanje granica ljubavnih odnosa. Čini mi se da je ljubav na francuski način ljubav nejasnih obrisa i neke neodređene boje poput *crème brûlée*. Rekli biste - ništa nova. Takve kolače preferiraju svuda na svijetu, a sve više i kod nas.

Da pojasnim. Francuzi i Francuskinje jedni druge varaju, napuštaju, zaljubljuju se, odljubljuju, razvode i ponovo spajaju, pate i prebolijevaju, ali sve nekako brže i tiše, uz cigaretu i čašicu Chablisa. Imati ljubavnika/cu nije niti šokantno niti neuobičajeno, pitanje je samo kakav status ima ta „treća“ osoba - bez obaveze, pred razvod, žena/muž (ne)zna. I još jedna važna sitnica, momci: osim slobode i bratstva, u duhu republikanske revolucije, Francuska njeguje i ideal jednakosti. Stoga budite spremni da će i Ona željeti prostora i pokoju avanturu jednako kao i vi. Bit će jednako često nevjerna i vjerna, hladna i zaljubljena.

Kako je jedan moj prijatelj sve sumirao - kako da okruženi s toliko prekrasnih bombona ne posegnemo za barem još jednim novim, ili dva? A u Parizu su deserti nepogrešivo božanstveni. U neku ruku kužim, valjda. Uzbuđenje, zabranjeno voće, bijeg od svakodnevnih problema neprestano proživljavajući medeni mjesec. Ali gdje je tu ljubav i onaj faktor x? Da li nekoga volimo jer je najljepši, najbolji i najpametniji primjerak, ili zato što si ne možemo pomoći pogođeni sa *je ne sais quoi?*

C'est la vie

Ta smjesa veza i afera, ljubavi i strasti, iskrenosti i okrutnosti, meni se sve to čini tako suludo, baš kao live snimka kultne *F.ck Forever* pjesme Pete Doherty-a, u kojoj roker Pete sjedi nasred livade s vjenčićem cvijeća i, na svoj pomalo poremećeni način, ispjevava sve dileme, kontradikcije i pritisak koncepta vječne ljubavi. I dok nije dobro niti to što Amerika preljubnike „kamenuje“, niti što se Britancima živo fućka, francuska ljubavna histerija čini se najbolnijom, pod pritiskom slobode i tolerancije, zarobljena u nekoj čudnoj tišini bez drame, bez scena, zalivena alkoholom uz pokoju suzu (da pokoju...).

Za sve postoji univerzalni odgovor *Mais c'est normal* ili *C'est la vie* (to je normano/takav je život)! A ako ne možeš to prihvatiti ili preboljeti, uputnica za psihijatra. Kolikogod se takvima željeli prikazati, Francuzi nisu programirani ne osjećati ponižavajuće emocije ljubomore, tuge, izdaje... Iako i ne pristaju baš najbolje uz seksi šal i balerinke. Inače, napomenimo samo da je Francuska prva u Europi u konzumaciji antidepresiva.

Treba birati srcem i zaboraviti antidepresive

Stoga, naravno da su sve Francuskinje tako prokleta zgodne i mršave - uz toliko potiskivanje i glumu, što drugo da rade nego da puše i nerviraju se. Fućkaj takvu cijenu za par godina *femme fatale look-a*, tri kile i idealan ten (neobjašnjivo, imune su na dim). Isto vrijedi i za Francuze koji nisu ništa emocionalno (dis)funktionalniji, pa čak niti zgodniji od prosječnog Hrvata (ok, možda malo bolje slažu boje). A i nije da nisu licemjerni. Jednakost, sloboda, nedodirljivost, sve pada u vodu kada ste vi taj/ta

koji(a) je ostavljen(a) i uvrijeđen(a), samo se o tome jednostavno ne govori, jer pokazati se slabim je tako *démodé*. Zanimljivo je i koliko samo progovaraju protiv navodno hladnog *maneater* (žderačica muškaraca) stava gospođe Sarkozy, kada ona samo javno prakticira i progovara ono što se kod drugih podrazumijeva i radi iza zatvorenih vrata. Mislim da je Carla idealna Prva dama Francuske i reprezentativni primjerak njihovog poimanja ljubavi i morala.

Ipak, usuđujem se tvrditi da je francuski način otvorenih i/ili neobaveznih veza za neke, možda i mnoge, bolji! Mislim da je krivo postaviti pitanje je li pojam sreće i ljubavi doista jednak "cura - dečko - zauvijek" konceptu, ili je prava ljubav ona koja nije posesivna, koja se dijeli, ljubav koja ima rok trajanja, ali ne zato da čvrsnemo karakter samoćom, već da bismo upoznali novu. Sve dok se držimo stare narodne „ne čini drugome što ne želiš da čine tebi“, smijemo možda samo povrijediti nečiji ponos, ali ne i izdati i poniziti drugu osobu.

Bez obzira na sve, doista treba uvijek izabrati srcem, samo po mogućnosti iz redova onih koji vas razumiju i zbog kojih se ne trebate previše mijenjati niti piti antidepressive. U mom slučaju, francuska pravila igre traže jači želudac i hladnije srce od ove moje zagrebačko-hercegovačke kombinacije. Zato uza svu toleranciju i liberalnost koju bezrezervno zagovaram, za sebe svjesno biram jednog hrvatskog frajera bečke škole na balkanski način... Za razliku od Francuske, barem je (malo) manja šansa da mi na dnevnom meniju bude i njegova ljubavnica!